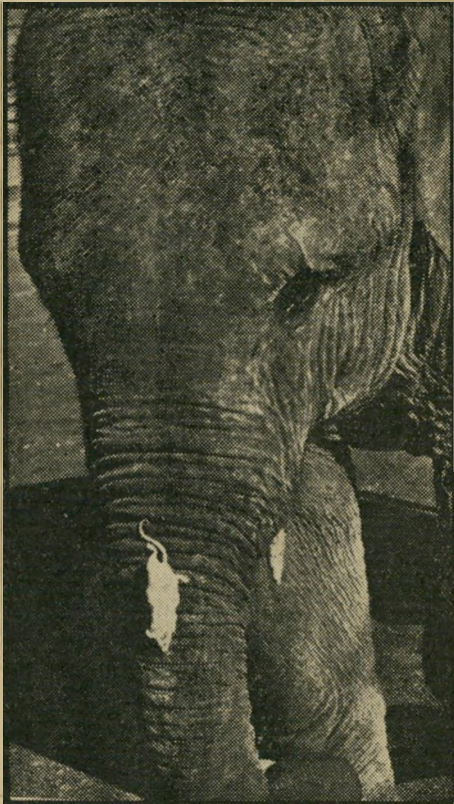
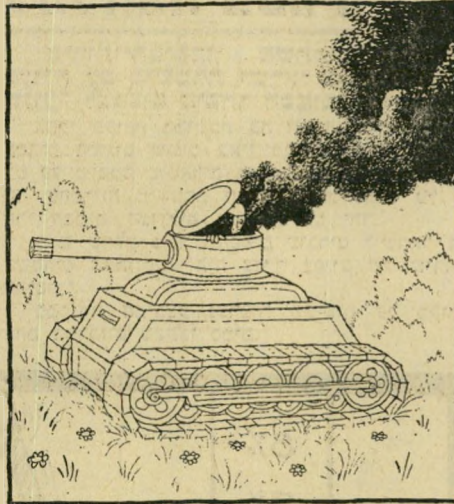

יום השיריון 1972

עד אפך וחמתך, אעבור את
אחזייהחסימה!

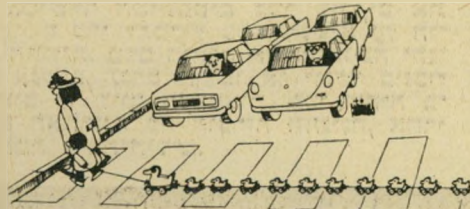
אמצעי המחשה טלוויזיוני

אין אחד בארץ שלא השתתף בחוגיבת בדיון על הנושא: למה הטלוויזיה בישראל כזו חרא? מוגש כאן לקורא אמצעי-המחשה טלוויזיוני, השאול משידורי ישראל המכובדים בעצמם, ש- מסביר את כל העסק על הצד הכי טוב. קחו, לדוגמה, את הפתיחה לתוכנית החד- שות. שימו לב, מה מראים לנו:

אנחנו רואים במרכז המסך הקטן, "בול", ושומעים מוסיקה רבת-רושם, שעושה הרבה רוח והרבה גלים, ומעוררת תיקוות גדולות גם. אחרי זה — מגיח לפתע, מצד שמאל חץ תוקפני — והוא מתקרב ומתקרב לבול ו — פיקשה! נו, פיספס, אז הוא נדבק לתחת של הבול. המוסיקה גוברת ונכנסת לאקסטזה. ואז! — מצד ימין נפתחת הרעה! חץ גדול ואימתני מופיע (תמיד מה שמימין הוא יותר מפחיד) — וגם הוא מתקרב ו-אופס — שוב פיקשה! אז הוא נדבק לבול, מהמלמעלה שלו. אחרי שהחץ שבא מלמעלה מפקשש, ונדבק לבול על הצד השמאלי שלו, נו — ואחרי שגם החץ שבא מלמטה — שהוא הצ'נס האחרון! — גם הוא מפקשש, ונדבק לבול על הצד הימני שלו — או אז מתחיל באמת הבלגון הגדול, ואף אחד לא מוצא יותר את הידיים והרגליים. ה' חיצים השמאליים מתערבבים לזישה שלמה עם הימניים, העליונים עם התחתונים. כל הפיק- שושים האלה כבר ממחשים לך מה צפוי לך. הלאה, מהפלונטר שנוצר על המסך כבר ב- אמת אי-אפשר לצאת, אז עושים "קט!", ומו- פיעה המילה הברוכה והמרגיעה, הנוסכת בצו- פה ריכוז וביטחון: "מבט". מבט לחדשות. למה מבט? זה כדי להסיר חששות מליבך, שאם אולי חשבת שמבקשים ממך להקדיש הק- שבה, הבה, היגיון, קליטה — אל דאגה! אין צורך. בעצם אפילו אם תאמץ את המוח שלך, גם לא יצא לך מזה שום כלום. אז פשוט מו- דיעים לך שמה שנדרש ממך זה, "לתת מבט".

בשביל טלוויזיה כי זו אולי היה מספיק לתת אפילו רק "חצי מבט", ולקרוא לתוכ- נית בהתאם.

שע 33

יש דגליים לדבר

"תשמעי, אני מת עדיך!"

הצעה לחלבושת ייצוג לישראלים הנוסעים לחו"ל

